

ובזה אפש"ל התמיהה צדצרי השפת אמת (ויגש תרמ"ח) שמציא צהיפך מדצרי הגמ' (יומא כב:), שאל צאחת ולא עלתה לו דוד צשטים ועלתה לו, אלא שעלתה משמעו גס מלשון כשלו ופסד וגס מלשון התעלות ותיקון, שזו הדרך (לדורות) להגיע על ידה ולתקן. ולעתיד לצוא יראו ששני הדרכים, גס המדריגה של לוחות הראשונים וגס של לוחות השניים, שניהם נמצאים בתורה, (וזו התיקון שהיה צפורים ע"י מרדכי) ורמוז צמגילה, מגילה ר"ת י' מלך גאון לצב התאזר, עוז התאזר הרמז לתורה שנקראת עוז, שע"י התורה, ע"י ה"נשמע" צאים לצחינת עשיה. ועל זה היה הויכוח צין שמואל ושאל, אחר שאמר לו כה אמר ה' וגו' פקדתי את אשר עשה עמלק לישראל וגו' ושאל חמל על אגג, אמר לו שמואל ולמה לא שמעת צקול ה' וגו' וימאסך ה' מהיות מלך, עיקר הטענה היתה ולמה לא שמעת, יודע אני שמעשך טובים ושכוונתך לשם שמים אבל הרי יש גס ענין של נשמע, הזכירה המציאה לידי עשיה, הרי התורה לריכה להינתן עבור כל ישראל, (והעציר המלכות לדוד) ואכן אלל דוד נאמר (שמואל ב, יד יד) לצלתי ידח ממנו נדח, דרך לכל אחד ואחד.

שאול ודוד נחלקו צמחלוקת לשיטתייהו, שאל המלך סצר מלוה ופרוטה דעתיה אמלוה (סנהדרין יט:), (וכך גס צקידושין של עם ישראל) וארשתיך לי לעולם, דעתיה אמלוה הרמז אפילו כשעדיין חייב חולם הרי יכול לעשות ולכשיעשה ויגיע למדריגה זו יחולו הקידושין כראוי, ודוד המלך סצר דעתיה אפרוטה, ענין מתנות לאציונים, לרומם הלצבות הדלים (די ארימע הערלער), שכל אחד יוכל להיות לו ישועה צגשמיות וצרוחניות. וצפורים היה התיקון, כתיב נזכרים ונעשים הרמז לעולם השמיעה ועולם העשיה (ע"י נשמע להגיע לנעשה), כמלאכי השרת עושי דצרו לשמוע צקול דצרו, ע"י כח התורה והטהרה, וטהר לצנו, וזה ענין הלוחות השניים צפרשת כי תשא והטהרה צפרשת פרה שחלים סמוך לפורים, כדאיתא (מגילה ב.) שסמוכה לפורים מאחריה, ונקראת סמוכה אע"ג שלפעמים יש ציניהם הפסקה, שהפסקה היא ריוח להתצוקן ואינה מצטלת הסמיכות צציניהם. וכתיב ישוצ מחשצתו הרעה אשר

מלכות בית שאול מפני שלא היה צו שום דופי, וסצר שכל אחד יכול להגיע לצחינת נעשה קודם לנשמע (המדריגה של לוחות הראשונים), ההכנות והגבלה ופרישה) וקצלת עומ"ש טרם שהיה מתן תורה, ושה יהיה הכח של קיום העולם צכל הדורות, אבל דרך זו אינה כי אם ליחידי סגולה צלצד ואי אפשר להגיע לזה צנקל, והרי ישנם גס הדורות המאחורים, מלחמה לה' צעמלק מדור דור, לכל דור יש הנסיונות שלו, ואחר קצלת התורה כשנפלו מהמדריגה הגבוהה של לוחות הראשונים איתא קלקלתם נעשה הוו זהירין צנשמע, שאל רלה שיהיה צמדריגה של רז זה שמלאכי השרת משתמשים צו, הרז של הקדמת נעשה לנשמע, שאל ידע רז זה והרמז דאיתא (מגילה יג:) לניעות היתה צו (לניעות - רז), המגילה כולה צהסתר, ונקראת מגילה שהיא מגלה הפנימיות שצצבות צני ישראל, וכן צמתן תורה אחר שנפלו ממדריגתם הוצרכו להפסקה לפני הלוחות השניים, ומשה רבינו ע"ה עורר עליהם רחמים, י"ג מדות של רחמים, ואיתא (ע"י מר.) וישק שהסקה אותם וצדקס כסוטה, צסוטה איתא שהיה מגלה את לבה, כשהייתה"ר מכשיל לריך לגלות פנימיות הלצ, שצני ישראל צפנימיותם טובים צאמת (אלא שהצורר מעכצ), שהרי השונא האמיתי אינו רק השונא הגשמי אלא גס השונא הרוחני, היצר, כמ"ש (מדרש תהלים לד) אין לך שונא גדול מזה שגדל עמו שצעים שנה ומצקש להפילו, ב"ק אצ"ל אמר שיכולים להיוושע צתפילת אנה ה' כי אני עבדך, אבל אין זה צנקל ולריך סיוע, כח הטהרה, פרשת פרה הסמוכה לפורים מאחריה (מגילה ב.). ואכן זה היה התיקון צפורים ע"י מרדכי, שהראה שיכולים להיות צמדריגה גבוהה מאד, להגיע למדריגה זו של עשיה, ולהסיר המודעא רצה לאורייתא (שבת פח:), ולכאורה קשה שהרי גס כאן היה צכפיה, שהיתה גזירה של שמד, אלא אמנס צשעת ההסתר לא ראו כלום, הסתר אסתיר (חולין קלט:), אבל אח"כ צהסתר הטבעת צשנית, כשהסיר הטבעת מהמן ונתנה למרדכי, הגיעו למדריגה גדולה, הדר קצלוה מאהבה, וכתיב כי יד על כס י-ה מלחמה לה' צעמלק מדר דר, מרדכי אותיות מדר כי, זאת תיקן מרדכי והראה שזו הדרך הנכונה (ולא את נקרא פורים יומא דשאל).